

2014, l'any del corredor de fons

«Una certesa sobre 2014 és que els catalans votarem -d'una manera o altra- sobre el grau de sobirania que volem: total, compartida o nul·la»

Fer conjectures sobre l'any que acaba de començar és tan arriscat com inevitable. L'exercici d'avançar-nos als esdeveniments (o si més no d'intentar-ho) forma part de la condició humana. És un joc que han practicat homes i dones de totes les cultures i de tots els extractes socials en totes les èpoques de la humanitat. Fer prediccions en una matèria com la política, on la tendència habitual no és precisament la de mirar a llarg termini, té riscos afegits. Però avui, el dia que estrenem un any que tantes veus coincideixen en considerar decisiu, sí que podem dibuixar ja alguns traços més o menys definits del que ens trobarem a partir d'ara.

Per si algú tenia dubtes d'on estarà el focus en els propers mesos, el ministre García-Margallo i el seu manual contra la independència de 210 pàgines han fet del tot evident que la batalla política de Catalunya es lliurarà abans a les cancelleries d'Europa i del món que no pas al Congrés dels Diputats o a la Moncloa. Serà la visibilitat internacional de la legitimitat democràtica catalana la que pot acabar fent que els poders polítics espanyols acceptin que hauran de gestionar una relació amb Catalunya que, en qualsevol dels casos, no serà mai ni com aquella que voldria el nacionalisme espanyol del PP ni com la que poguéis sortir d'això que el PSOE anomena federalisme en una improvisació d'estiu a Granada.

Una altra certesa sobre 2014 és que els catalans votarem -d'una manera o altra- sobre el grau de sobirania que volem: total, compartida o nul·la. L'expressió a les urnes es produirà fins i tot abans de la data acordada per a la consulta sobiranista. La primera cita a les urnes són les eleccions europees del 25 de maig i, inevitablement, l'eix d'aquests comicis a Catalunya serà el debat sobre la sobirania. Sigui quina sigui la configuració final de candidatures, tothom llegirà el vot dels catalans en aquesta clau. Així ho faran -ho admetin o no- independentistes, unionistes, federalistes, el govern espanyol, el govern català, Brussel·les, la premsa d'aquí, la premsa d'allà i la comunitat internacional. Poc influiran els manuals Margallo en aquells moments.

El referèndum escocès del 18 de setembre, just una setmana després de la que amb tota probabilitat serà una nova gran mobilització cívica catalana per la Diada, jugarà a favor de la causa catalana proconsulta sigui quin sigui el resultat. Si Escòcia optés per la independència, Europa veurà com Londres i Edimburg s'aboquen a negociar una transició que també la Unió Europea haurà d'acabar gestionant. El que fins ara han estat silencis oficials o pronunciaments contradictoris davant una situació mai abans plantejada entre estats membres, requeriria d'una resposta concreta per part de Brussel·les. Si els escocesos optessin pel "no" a la independència, el tancament en banda del PP i del PSOE a admetre la consulta catalana quedaria més en evidència que mai davant la comunitat internacional.

Resulta difícil d'aventurar, avui 1 de gener de 2014, com serà exactament el diumenge 9 de novembre. Dependrà molt de la capacitat de resistència democràtica i cívica de la majoria social catalana que vol votar sobre el seu futur. També hi pesaran els moviments interns que s'hagin produït a les forces polítiques catalanes i espanyoles en els mesos anteriors. Una cosa sí que és segura. Es permeti o no la consulta; tant si aquell dia votem sobre un estat català (independent o no, com s'ha definit en la pregunta) com si som convocats per escollir un nou Parlament de Catalunya, o fins i tot en el cas que acabéssim no podent anar a les urnes, la societat catalana es mostrarà al món d'aquí a exactament 311 dies. El 2014 l'hem d'encarar amb la filosofia del corredor de fons.